

โครงสร้างค่าจ้างขั้นต้นของแรงงานในจังหวัดลำปาง

The Base Wage Structure of Labour in Lampang Province

นิยม จันทกุล¹ ชินพันธ์ โจนนโพบูลย์^{2*} สิริรัตน์ เลิศมีมงคลชัย³ ศิริธร อุทิศชลาหนนท์⁴
แดน กุลรูป⁵ จิรดา สุวรรณรินทร์⁶

^{1,4,6}อาจารย์ สาขาวิชาการจัดการ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยโยนก จังหวัดลำปาง 52000

²อาจารย์ สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยโยนก จังหวัดลำปาง 52000

³อาจารย์ สาขาวิชาการตลาด คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยโยนก จังหวัดลำปาง 52000

⁵อาจารย์ สาขาวิชาบัญชี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยโยนก จังหวัดลำปาง 52000

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องโครงสร้างค่าจ้างแรงงานขั้นต้นของแรงงานในจังหวัดลำปาง มีวัตถุประสงค์เพื่อหาข้อสังเกตเกี่ยวกับโครงสร้างค่าจ้างของแรงงานแยกตามระดับคุณวุฒิการศึกษา ในธุรกิจหรืออุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ ซึ่งการวิจัยในครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีการวิจัยเชิงสำรวจ ผลการศึกษาพบว่า 1) กิจการขนาดใหญ่ เช่น อุตสาหกรรมเซรามิก ธุรกิจโรงแรมระดับ 3 และ 4 ธุรกิจค้าปลีกค้าส่งค้าอุปโภคบริโภค ส่วนใหญ่มีการจัดทำโครงสร้างค่าจ้างของแรงงาน 2) กิจการขนาดกลางและเล็กในธุรกิจดังกล่าวข้างต้นไม่มีการจัดทำโครงสร้างค่าจ้าง นอกจากนี้ ยังพบว่า การกำหนดค่าจ้างจะขึ้นกับลักษณะงาน ความรับผิดชอบ และการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำของจังหวัด และค่าจ้างขั้นต้นที่แรงงานได้รับยังแตกต่างกันตามระดับคุณวุฒิการศึกษา ประเภท และขนาดของธุรกิจหรืออุตสาหกรรม

Abstract

The objective of this research is to find out the information on the base wage structure of labour with various education levels in different kinds of business or industries. Research methodology is the survey research which describes the situation of base wage structure in Lampang Province. The results of the research show that 1) large sized enterprises in ceramic industry, 3 and 4 stars hotels, super store have a wage structure for labour. 2) the medium or small sized enterprises do not have a wage structure for labour. Moreover, wages depend on job description, responsibility and the official minimum wage rate of Lampang Province. The base wage which labour received will be different according to the level of education, type of business or industry, size of firm in each business or industry.

คำสำคัญ : ค่าจ้างแรงงาน จังหวัดลำปาง

Keywords : Wage of Labour, Lampang Province

* ผู้นิพนธ์ประสานงาน ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ Chinapund@yonok.ac.th โทร. 0-5426-5170 ต่อ 11

1. บทนำ

แรงงานเป็นส่วนประกอบหนึ่งของปัจจัยการผลิตในระบบเศรษฐกิจ จากข้อมูลการสำรวจของสำนักงานสถิติแห่งชาติปี พ.ศ. 2551 พบว่าจำนวนประชากรในภาคเหนือ 11.6 ล้านคน เป็นผู้มีงานทำ 6.5 ล้านคน คิดเป็นร้อยละ 56.0 ของประชากรในภาคเหนือ สำหรับจังหวัดลำปางจากจำนวนประชากร 776,726 คน เป็นผู้มีงานทำทั้งสิ้น 413,185 คน คิดเป็นร้อยละ 53.2 ของประชากรในจังหวัด จำนวนแรงงานที่มีสัดส่วนสูงดังกล่าว เป็นส่วนหนึ่งในการสร้างรายได้ให้กับภาคเศรษฐกิจ แต่รายได้หลักเพื่อการดำรงชีวิตของแรงงานส่วนใหญ่มาจากค่าจ้าง ค่าจ้างจึงเป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงอำนาจการใช้จ่ายของแรงงาน ซึ่งจะเปลี่ยนแปลงไปตามระดับการเปลี่ยนแปลงของอัตราค่าจ้างทั้งในแง่ค่าจ้างที่เป็นตัวเงินและค่าจ้างที่แท้จริง การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจะมีผลกระทบต่ออุปสงค์มวลรวมในระบบเศรษฐกิจ กล่าวคือ ถ้าอำนาจในการใช้จ่ายของแรงงานเพิ่มมากขึ้นก็จะไปกระตุ้นเศรษฐกิจให้ขยายตัวตามกำลังซื้อของแรงงาน ในทางตรงกันข้ามถ้าอำนาจในการใช้จ่ายของแรงงานลดลง ก็จะมีผลกระทบต่อเศรษฐกิจชะลอตัวได้เช่นกัน นอกจากนี้ ค่าจ้างที่แรงงานได้รับยังเป็นตัวบ่งชี้ให้เห็นถึงระดับการครองชีพของแรงงาน ถ้าค่าจ้างอยู่ในระดับสูง มาตรฐานการครองชีพของแรงงานโดยทั่วไปก็จะสูงตามไปด้วย แต่ถ้าค่าจ้างที่ได้รับอยู่ในค่อนข้างต่ำระดับการครองชีพก็จะต่ำตามไปด้วยเช่นกัน อย่างไรก็ตามการวัดระดับการครองชีพของแรงงานจากค่าจ้างที่เป็นตัวเงินจะต้องพิจารณาอัตราเงินพอในระบบเศรษฐกิจประกอบด้วย เพราะหากค่าจ้างที่เป็นตัวเงินที่ได้รับอยู่ในระดับสูง แต่ถ้าอัตรา

เงินเพื่อเพิ่มในอัตราที่มากกว่ารายได้ ระดับการครองชีพของแรงงานก็อาจไม่สูงตามไปด้วย ดังนั้น การวัดค่าครองชีพจากค่าจ้างจึงนิยมใช้ค่าจ้างที่แท้จริงมากกว่า

นอกจากนี้ ค่าจ้างยังมีบทบาทเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อเศรษฐกิจในด้านอื่นอีก เช่น การนำไปใช้ประกอบการวางแผนด้านต้นทุนการผลิต การกำหนดกลยุทธ์ด้านราคาสินค้าในการแข่งขันทางธุรกิจ ตลอดจนเป็นตัวแปรที่สำคัญซึ่งรัฐต้องนำมาพิจารณาประกอบการดำเนินนโยบายทางเศรษฐกิจด้านการส่งเสริมการลงทุน แต่เนื่องจากโครงสร้างตลาดแรงงานที่เป็นอยู่ในปัจจุบันเป็นตลาดซึ่งมีการแข่งขันไม่สมบูรณ์ กล่าวคือแรงงานแทบจะไม่มีอำนาจต่อรองค่าจ้างกับนายจ้าง และตลาดแรงงานในจังหวัดลำปางก็เป็นหนึ่งในลักษณะดังกล่าว ดังจะเห็นได้จากข้อมูลของสำนักงานสถิติจังหวัดลำปางปี พ.ศ. 2551 จากจำนวนผู้ประกอบการของจังหวัดทั้งสิ้น 3,235 แห่ง เป็นผู้ประกอบการที่มีการจ้างแรงงานต่ำกว่า 10 คน จำนวน 2,347 แห่ง ผู้ประกอบการที่มีการจ้างแรงงานระหว่าง 10-99 คน มีจำนวน 809 แห่ง และผู้ประกอบการที่จ้างแรงงานมากกว่า 100 คน ขึ้นไปมีจำนวน 79 แห่ง จากข้อมูลดังกล่าว มีความเป็นไปได้ที่โครงสร้างค่าจ้างจะมีลักษณะหลากหลายและแตกต่างกันไปตามประเภทและขนาดของกิจการ นอกจากนี้ ธุรกิจขนาดเล็กที่มีเป็นจำนวนมากอาจไม่มีการกำหนดโครงสร้างค่าจ้างอย่างเป็นทางการ ซึ่งจะมีผลในระยะยาวต่อการสูญเสียพนักงานที่มีคุณภาพ สูญเสียเวลาและค่าใช้จ่ายในการสรรหา คัดเลือก และฝึกอบรมพนักงานใหม่เพื่อทดแทนพนักงานเก่า ขณะเดียวกันพนักงานที่ยังคงทำงานอยู่ก็จะขาดขวัญกำลังใจ ขาดความ

ทุ่มเทในการทำงาน ซึ่งมีผลต่อประสิทธิภาพการทำงานโดยตรง

จากความสำคัญดังกล่าวข้างต้น จึงเป็นที่มาของการวิจัยเรื่อง โครงสร้างค่าจ้างขั้นต้นของแรงงานในจังหวัดลำปาง เนื่องจากผลการวิจัยอาจใช้เป็นฐานข้อมูลในการกำหนดอัตราค่าจ้างที่เหมาะสม เพื่อความสามารถในการแข่งขันขององค์กร เพราะหากแรงงานได้รับค่าจ้างในระดับที่เหมาะสม ก็จะมีส่วนช่วยกระตุ้นในการใช้จ่ายของแรงงาน ส่งผลต่อสภาพคล่องทางการค้าและการเงินของผู้ประกอบการในจังหวัดซึ่งท้ายที่สุดเศรษฐกิจของลำปางก็จะสามารถเติบโตในทิศทางเดียวกับเศรษฐกิจในระดับประเทศ โดยการวิจัยมีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อหาข้อสังเกตเกี่ยวกับอัตราค่าจ้างเริ่มต้นของแรงงาน แยกตามคุณวุฒิการศึกษา
2. เพื่อหาข้อสังเกตเกี่ยวกับโครงสร้างค่าจ้างตามระดับคุณวุฒิการศึกษาในธุรกิจ หรืออุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ

2. วิธีการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ด้วยการใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลทั้งในเชิงคุณภาพ และเชิงปริมาณ เพื่อหาข้อสังเกตด้านโครงสร้างค่าจ้างขั้นต้นของแรงงานในจังหวัดลำปาง โดยทำการสุ่มตัวอย่างผู้ประกอบการแบบอาศัยความน่าจะเป็นด้วยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Sampling) จากธุรกิจหลักของจังหวัด ซึ่งใช้จำนวนตัวอย่างทั้งสิ้น 101 ตัวอย่าง ณ ระดับความเชื่อมั่นทางสถิติที่ร้อยละ 95 ตามหลักการคำนวณของ Yamane

(สุวิมล ติรกันันท์, 2548: 174) โดยธุรกิจที่ใช้เป็นตัวแทนในการวิจัย ประกอบด้วย

1. กลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรมเซรามิค จากข้อมูลของสำนักงานสถิติจังหวัดลำปาง พบว่าในปัจจุบันมีผู้ประกอบการทั้งสิ้น 245 ราย ในจำนวนนี้เป็นผู้ประกอบการที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคล 106 ราย ที่เหลือ 139 รายเป็นผู้ประกอบการที่ไม่ได้จดทะเบียนเป็นนิติบุคคล และในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ได้ทำการสำรวจตัวอย่าง จากผู้ประกอบการที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคล ซึ่งทำให้ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 80 ตัวอย่าง จากนั้นทำการแบ่งผู้ประกอบการเป็น 3 ประเภท ดังนี้ 1) ผู้ประกอบการขนาดใหญ่ คือ ผู้ประกอบการที่มีการจ้างแรงงานตั้งแต่ 100 คนขึ้นไป 2) ผู้ประกอบการขนาดกลาง คือ ผู้ประกอบการที่มีการจ้างแรงงานตั้งแต่ 50 คนถึง 99 คน 3) ผู้ประกอบการขนาดเล็ก คือ ผู้ประกอบการที่มีพนักงานน้อยกว่า 50 คน

2. กลุ่มธุรกิจโรงแรม ในการวิจัยครั้งนี้ได้ทำการสำรวจผู้ประกอบการทั้งหมดในเขตอำเภอเมืองลำปาง ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 16 แห่ง ตามข้อมูลของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานภาคเหนือเขต 2 จากนั้นทำการแบ่งผู้ประกอบการเป็น 2 กลุ่มหลัก คือ ผู้ประกอบการโรงแรมระดับ 3 และระดับ 4 หนึ่งกลุ่ม กับผู้ประกอบการโรงแรมระดับ 2 อีกหนึ่งกลุ่มโดยใช้เกณฑ์การแบ่งตามระดับราคาห้องพักเดี่ยวของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย กล่าวคือ ถ้าราคาห้องพักอยู่ในอัตรา 200 บาทขึ้นไปถึง 400 บาท จัดอยู่ในโรงแรมระดับ 2 และราคาห้องพักตั้งแต่ 400 ขึ้นไปถึงราคา 700 บาท จัดอยู่ในโรงแรมระดับ 3 ส่วนราคาห้องพักที่อยู่ในอัตรา 700 ขึ้นไปถึง 1000 บาทจัดอยู่ในโรงแรมระดับ 4

3. กลุ่มธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่งสินค้าอุปโภคบริโภค ในการวิจัยได้ทำการสำรวจผู้ประกอบการในเขตอำเภอเมืองลำปางทั้งหมด 5 ราย ตามข้อมูลของหอการค้าจังหวัดลำปาง จากนั้นทำการแบ่งผู้ประกอบการเป็น 2 กลุ่ม คือ 1) ผู้ประกอบการขนาดใหญ่ เป็นผู้ประกอบการธุรกิจข้ามชาติ 2) ผู้ประกอบการขนาดกลาง เป็นผู้ประกอบการธุรกิจท้องถิ่น

3. วิธีการศึกษาและอภิปรายผล

ในการนำเสนอผลการวิจัยจะแยกอธิบายตามกลุ่มธุรกิจเป็น 3 กลุ่ม ที่ได้จำแนกจากการสุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. กลุ่มอุตสาหกรรมเซรามิค ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเซรามิคขนาดใหญ่ ร้อยละ 40 มีการจัดทำโครงสร้างเงินเดือนแบบกำหนดเป็นขั้นเงินเดือน ส่วนร้อยละ 60 ของผู้ประกอบการ ไม่มีการจัดทำโครงสร้างเงินเดือน ซึ่งการกำหนดค่าจ้างจะอ้างอิงจากข้อมูลบัญชีเงินเดือนข้าราชการ และการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำของจังหวัด นอกจากนี้ผู้ประกอบการจะพิจารณาจากลักษณะงาน ภาระความรับผิดชอบ และคุณวุฒิในการศึกษาประกอบการกำหนดค่าจ้างขั้นต้น

สำหรับอัตราค่าจ้างขั้นต้นเฉลี่ย เมื่อจำแนกตามคุณวุฒิการศึกษาพบว่า ผู้มีคุณวุฒิระดับปริญญาโทจะได้รับอัตราค่าจ้างขั้นต้นเฉลี่ย 10,765 บาท ผู้มีคุณวุฒิระดับปริญญาตรีจะได้รับอัตราค่าจ้างขั้นต้นเฉลี่ย 6,900-11,765 บาท แตกต่างกันตามสาขาวิชาที่จบ ส่วนผู้มีคุณวุฒิระดับ ปวส. จะได้รับอัตราค่าจ้างขั้นต้นเฉลี่ย 5,500-6,170 บาท และผู้มีคุณวุฒิระดับ ปวช. จะได้รับค่าจ้างขั้นต้นเฉลี่ย 4,600 บาท

กลุ่มผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเซรามิคขนาดกลาง ผลการวิจัยพบว่าผู้ประกอบการทั้งหมดในกลุ่มนี้ไม่มีการจัดทำโครงสร้างค่าจ้าง ซึ่งการกำหนดค่าจ้างจะอ้างอิงข้อมูลจากอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำของจังหวัด สำหรับอัตราค่าจ้างขั้นต้นเฉลี่ย เมื่อจำแนกตามคุณวุฒิการศึกษาพบว่าผู้มีคุณวุฒิระดับปริญญาตรีจะได้รับอัตราค่าจ้างขั้นต้นเฉลี่ย 6,000-6,500 บาท ผู้มีคุณวุฒิระดับ ปวส. จะได้รับอัตราค่าจ้างขั้นต้นเฉลี่ย 5,100 บาท และผู้มีคุณวุฒิระดับ ปวช. จะได้รับอัตราค่าจ้างขั้นต้นเฉลี่ย 4,200 บาท

กลุ่มผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเซรามิคขนาดเล็ก ผลการวิจัยพบว่าผู้ประกอบการทั้งหมดในกลุ่มนี้ไม่มีการจัดทำโครงสร้างค่าจ้าง ซึ่งการกำหนดค่าจ้างจะอ้างอิงข้อมูลจากอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำของจังหวัด สำหรับอัตราค่าจ้างขั้นต้นเฉลี่ย เมื่อจำแนกตามคุณวุฒิการศึกษาพบว่าผู้มีคุณวุฒิระดับปริญญาตรีจะได้รับค่าจ้างขั้นต้นเฉลี่ย 4,750-5,350 บาท ผู้มีคุณวุฒิระดับ ปวส. จะได้รับค่าจ้างขั้นต้นเฉลี่ย 4,280 บาท และ ผู้มีคุณวุฒิระดับ ปวช. จะได้รับค่าจ้างขั้นต้นเฉลี่ย 3,950 บาท

2. กลุ่มธุรกิจโรงแรม ผลการวิจัยกลุ่มธุรกิจโรงแรมระดับ 3 และระดับ 4 พบว่า ร้อยละ 50 ของผู้ประกอบการมีการจัดทำโครงสร้างค่าจ้าง โดยจัดทำเป็นแบบขั้นเงินเดือน และอีกร้อยละ 50 ไม่มีการจัดทำโครงสร้างค่าจ้างซึ่งการกำหนดอัตราค่าจ้างจะใช้อัตราค่าจ้างขั้นต่ำของจังหวัดเป็นข้อมูลอ้างอิง นอกจากนี้ ผู้ประกอบการจะพิจารณาจากลักษณะงาน ภาระความรับผิดชอบ และคุณวุฒิในการศึกษา ประกอบการกำหนดค่าจ้างขั้นต้น

สำหรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำพบว่า ผู้มีคุณวุฒิ การศึกษาระดับปริญญาตรีจะได้รับค่าจ้างขั้นต่ำ เฉลี่ย 5,285-5,420 บาท แตกต่างกันตามสาขา วิชาชีพที่จบ ส่วนผู้มีคุณวุฒิการศึกษาระดับ ปวส. จะได้รับค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ย 4,800-5,000 บาท และผู้มีคุณวุฒิการศึกษาระดับ ปวช. ได้รับค่าจ้าง ขั้นต้นเฉลี่ย 4,200-4,300 บาท

กลุ่มธุรกิจโรงแรมระดับ 2 ผลการวิจัย พบว่า ผู้ประกอบการในกลุ่มนี้ไม่มีการจัดทำ โครงสร้างค่าจ้าง การกำหนดค่าจ้างขึ้นอยู่กับ อัตราค่าจ้างขั้นต่ำของจังหวัด และการตัดสินใจ ของผู้บริหาร สำหรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ เมื่อ จำแนกตามคุณวุฒิการศึกษาพบว่า ผู้มีคุณวุฒิ ระดับ ปวส. สายพาณิชย์ได้รับค่าจ้างขั้นต่ำ เฉลี่ย 3,650 บาท และผู้มีคุณวุฒิระดับ ปวช. สายพาณิชย์ได้รับค่าจ้างขั้นต่ำ เฉลี่ย 3,430 บาท

3. กลุ่มธุรกิจค้าปลีกค้าส่งสินค้าอุปโภค บริโภคจากการวิจัยพบว่า กลุ่มธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่ง สินค้าอุปโภคบริโภคขนาดใหญ่ในจังหวัดลำปาง จะมีการจัดทำโครงสร้างค่าจ้างแบบกำหนดเป็น ชั้นเงินเดือน โดยเกณฑ์การกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำ จะพิจารณาจากลักษณะของงาน ภาระหน้าที่ ความรับผิดชอบเป็นอันดับแรก ส่วนประสิทธิผล การทำงาน หรือฝีมือ และคุณวุฒิการศึกษา จะพิจารณาเป็นอันดับรองลงมา

สำหรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ เมื่อจำแนกตาม ระดับคุณวุฒิการศึกษา พบว่าผู้มีคุณวุฒิปริญญา ตรีจะได้ค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยระหว่าง 6,030-8,105 บาท แตกต่างกันตามสาขาวิชาชีพที่จบ ส่วนผู้มี คุณวุฒิระดับ ปวส. สายช่างเทคนิคจะได้รับค่า จ้างขั้นต่ำ เฉลี่ย 6,180 บาท สายพาณิชย์ได้รับ ค่าจ้างขั้นต่ำ เฉลี่ย 4,780 บาท สำหรับผู้มี

คุณวุฒิระดับ ปวช. สายช่างเทคนิคได้รับค่าจ้าง ขั้นต้น เฉลี่ย 4,470 บาท สายพาณิชย์ได้รับ ค่าจ้างขั้นต่ำ เฉลี่ย 4,560 บาท

ส่วนกลุ่มธุรกิจค้าปลีกค้าส่งสินค้าอุปโภค บริโภคขนาดกลาง ผู้ประกอบการไม่มีการจัดทำ โครงสร้างค่าจ้าง การกำหนดค่าจ้างจะใช้ข้อมูล อ้างอิงจากอัตราค่าจ้างขั้นต่ำของจังหวัดเป็น เกณฑ์การพิจารณาในอันดับแรก นอกจากนี้ จะพิจารณาจากประสบการณ์การทำงาน และ คุณวุฒิการศึกษาของแรงงาน ประกอบเป็นอันดับ รองลงมา

สำหรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำพบว่า ผู้มีคุณวุฒิ ปริญญาตรีในทุกสาขาวิชาจะได้รับค่าจ้างขั้นต่ำ เฉลี่ย 4,850 บาท ส่วนผู้มีคุณวุฒิระดับ ปวส. สายพาณิชย์ ได้รับค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ย 4,500 บาท และผู้มีคุณวุฒิระดับ ปวช. สายพาณิชย์ได้รับค่า จ้างขั้นต่ำเฉลี่ย 4,000 บาท

ผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้นชี้ให้เห็นว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความแตกต่างในการกำหนด ค่าจ้างขั้นต่ำขึ้นอยู่กับ คุณวุฒิการศึกษา ลักษณะ งาน ประเภทและขนาดของธุรกิจ ซึ่งสอดคล้อง กับผลงานวิจัยของชนินทร์ มิโกลิน (2544) นอกจากนี้ ในการวิจัยยังพบอีกว่า ธุรกิจหรือ อุตสาหกรรมส่วนใหญ่ของจังหวัดลำปางกำหนด ค่าจ้างขั้นต่ำให้แก่แรงงานที่มีคุณวุฒิการศึกษาตั้ง แต่ระดับ ปวช. ขึ้นไปค่อนข้างต่ำเมื่อเทียบกับ บัญชีเงินเดือนข้าราชการ มีเพียงกลุ่มธุรกิจหรือ อุตสาหกรรมขนาดใหญ่ในจังหวัดที่กำหนดค่าจ้าง ขั้นต้นให้แก่แรงงานในระดับเดียวกับบัญชีเงิน เดือนข้าราชการหรือสูงกว่าเล็กน้อย ซึ่งธุรกิจกลุ่ม นี้มีจำนวนเพียงประมาณร้อยละ 3 ของกลุ่มธุรกิจ หรืออุตสาหกรรมทั้งหมดในจังหวัด ประกอบกับ

ความต้องการจ้างงานส่วนใหญ่ของผู้ประกอบการ จะมีความต้องการจ้างแรงงานในระดับคุณวุฒิการศึกษา ระดับ ปวช. และ ปวส. มากกว่าระดับปริญญาตรี เนื่องจากข้อจำกัดจากฐานรายได้ของผู้ประกอบการ ข้อค้นพบนี้จึงสะท้อนให้เห็นถึงสาเหตุของการเคลื่อนย้ายแรงงานโดยเฉพาะผู้ที่มีคุณวุฒิการศึกษา ระดับปริญญาตรีขึ้นไปเข้าสู่เมืองใหญ่และเป็นข้อค้นพบใหม่จากการวิจัยครั้งนี้

4. สรุป

จากผลการวิจัยสรุปได้ว่า ธุรกิจหรืออุตสาหกรรมที่มีการจัดทำโครงสร้างค่าจ้างมักจะเป็นผู้ประกอบการรายใหญ่ และโครงสร้างค่าจ้างที่ใช้มักจะเป็นแบบการกำหนดเป็นขั้นเงินเดือน ส่วนผู้ประกอบการขนาดกลาง และขนาดเล็กที่ไม่มีการจัดทำโครงสร้างเงินเดือน ในการกำหนดค่าจ้างขั้นต้นมักใช้ข้อมูลอ้างอิงจากการกำหนดค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำของจังหวัด

ส่วนเกณฑ์ในการพิจารณาประกอบการกำหนดค่าจ้างผู้ประกอบการส่วนใหญ่จะให้ความสำคัญกับลักษณะของงาน และภาวะความรับผิดชอบเป็นอันดับแรก รองลงมาจะพิจารณาจากคุณวุฒิการศึกษา และประสบการณ์การทำงาน

สำหรับอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต้นที่แรงงานได้รับ พบว่า 1) ค่าจ้างแรงงานขั้นต้นในจังหวัดลำปางมีความแตกต่างกันตามคุณวุฒิการศึกษา โดยเมื่อแยกคุณวุฒิการศึกษาตามสาขาวิชาชีพพบว่าสาขาวิชาชีพที่มีความสำคัญต่อองค์กร หรือเป็นที่ต้องการขององค์กรจะได้รับค่าจ้างตอบแทนขั้นต้นในอัตราที่สูงกว่า เมื่อเทียบในระดับคุณวุฒิการศึกษาเดียวกันแต่ต่างสาขาวิชาชีพ 2) ค่าจ้าง

แรงงานขั้นต้นในจังหวัดลำปางมีความแตกต่างกันตามประเภทและขนาดธุรกิจ กล่าวคือ

2.1) ธุรกิจหรืออุตสาหกรรมประเภทเดียวกัน แต่มีขนาดต่างกันจะกำหนดค่าจ้างขั้นต้นให้แก่แรงงานต่างกัน แม้จะมีคุณวุฒิการศึกษา และสาขาวิชาชีพในระดับเดียวกัน ทั้งนี้เป็นผลมาจากปัจจัยด้านผลประกอบการของกิจการเป็นสำคัญ

2.2) ธุรกิจ หรืออุตสาหกรรมต่างประเภทกัน แต่มีขนาดเดียวกันพบว่า การจ่ายค่าจ้างขั้นต้นให้แก่แรงงานก็จะต่างกัน แม้แรงงานจะมีคุณวุฒิการศึกษาและสาขาวิชาชีพในระดับเดียวกัน ซึ่งเป็นผลมาจากความแตกต่างในผลประกอบการของกิจการในแต่ละประเภท

5. กิตติกรรมประกาศ

การวิจัย เรื่อง โครงสร้างค่าจ้างขั้นต้นของแรงงานในจังหวัดลำปาง ได้รับทุนสนับสนุนจากงบประมาณประจำปีการศึกษา 2551/52 มหาวิทยาลัยโยนก ผู้วิจัยจึงขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

6. เอกสารอ้างอิง

ชนินทร์ มีโกคิน และคณะ. 2544. **โครงการศึกษาวิเคราะห์เพื่อจัดทำโครงสร้างค่าจ้างเงินเดือนภาคเอกชน**. รายงานวิจัย คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
สำนักงานสถิติแห่งชาติ. 2551. **รายงานการสำรวจในอุตสาหกรรม จังหวัดลำปาง. กระทบวงเทคโนโลยีสารสนเทศศาสตร์ การสื่อสาร**.

สุมาลี ปิตยานนท์. 2539. **เศรษฐศาสตร์แรงงาน**.
พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุวิมล ตีรกานันท์. 2548. **ระเบียบวิธีการวิจัย
ทางสังคมศาสตร์: แนวทางสู่การปฏิบัติ**.
พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.